Ч. 224 Четвер 7 (19) жовтня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(Збори руских послів. — З польского Кола. — Манїфест молодоческих послів.)

Рускі посли сойму і державної ради зібрали ся у Львові в неділю по полудни під проводом пос. Заячківского, щоби застановити ся над зміненою політичною ситуацією. Зібрані посли вислухали справозданя пос. Барвіньского о ухвалах, які запали на засїданю екзекутивного комітету правиці у Відни на дни 5 жовтня. Довірочне се справоздане приняли рускі посли з вдоволенем до відомости. В дискусиї, що виязалась над справозданем, забирали голос всї присутні посли. З дискусиї вийшло, що положене є дуже поважне. Правиця провинилась головно тим, що від 1897 року не подбала позитивно о переведене своєї австрийскої проґрами. Нинї треба сей недостаток надоложити. Правиця не може ждати, аж поки переходовий кабінет предложить язиковий закон для Австриї. Правиця мусить сама дати почин до такого закона. Рускі посли державної ради мають проте перед собою ту задачу, щоби спонукати правицю до позитивного дїланя в напрямі управильненя язикових відносин в цїлій Австриї, згідно з проектом адреси парляментарної більшости до трону і згідно з ухвалою екзекутивного комітету правиці, в котрій то ухвалї містить ся і змагане, довести в Галичинї і на Буковинї до усуненя національних антаґонізмів і справедливого поладнаня язикового питаня.

Від звісної проґрами лївиці руский нарід в Галичинї і Буковинї не може надїятись ніякого добра. Згадана проґрама лївиці перейшла над Галичиною до дневного порядку, а на Буковинї задержує ґеґемонію нїмецкого народа. На жаль найшли ся ще рускі посли, що вірно служать нїмецкій лївиці і її ґерманїзаторским змаганям.

По обговореню політичної внутрішної ситуациї, приняли рускі посли до відомости ухвалу віча руских академиків на заснованє руского унїверситету у Львові. Сю ухвалу будуть старати ся перевести рускі посли державної ради в відповідний даним обставинам спосіб.

Посли рускі виразили також свій жаль над теперішним розстроєм руской суспільности в Галичинї і провірили на фактах, що так звана консолїдация не принесла галицкій Руси сподїваних успіхів. Відрадним проявом є се, що молодїж руска стоїть непохитно при своїх національних ідеалах і при всяких нагодах виявила свій рішучий протест против консолїдациї з неґаторами Руси. Відрадним проявом є і ся обставина, що і між старшою братиєю явний вже зворот до лучшого. Русь галицка хоче і буде жити лише своїм національним житєм. Консолїдация скріпила лише табор московофілів галицких, а Руси не подала сподїваної сили. На тім скінчили ся наради руских послів.

Коло польске відбуло вчера два засїданя. На передполудневім засїданю покінчено полїтичну дискусию і ухвалено одноголосно таку резолюцию: Коло польске приймає до відомости і затверджує засади, висказані в комунїкатї о засїданю виконуючого комітету правиці з дня 24 вересня с. р., а іменно: 1) що сторонництва правиці полишають ся на дальше в звязи для здійстненя спільної проґрами, 2) що признають потребу полагодженя язикового спору на основі конституциї і рівноправности всїх народностий, 3) що будуть стреміти до утвореня правительства відповідаючого відносинам парляментарної більшости. — Пополудневе засїданє польского кола тревало від години $3^1/_2$ до $6^1/_2$ вечером. Наряджувано ся над рядом інтерпеляций, які мають внести ся в повній палатї послів. Над інтерпеляциями впявала ся жива дискусия. Вкінци обговорювано справу вибору президиї палати та переведено вибір своєї парляментарної комісиї. До тої комісиї вибрано: Давида Абрагамовича, д-ра Пентака, ґр. В. Дідушицкого, Козловского і Милевского.

Молодоческі посли видали з нагоди знесеня язикових розпоряджень манїфест, в котрім каже ся, що парлямент нї не покликаний нї не відповідний до розвязаня язикового спору. Манїфест протестує против знесеня язикових розпоряджень і заявляє, що чеські посли приймуть накинену їм борбу та взивають цїлий ческий нарід до найенерґічнїйшого опору, котрий мусить доказати, що честь ческого народа не менше вартна, як честь инших народів та що ческий нарід обстає при своїх незадавнених правах. Рука в руку з заступниками народів, котрі приймили в свою проґраму рівноправність і автономію королївства і країв, чеські посли будуть також в будучности стояти на сторожи загрожених інтересів народних і з цїлою рішучостию вступають в опозицию і в борбу о державне право ческої корони. Манїфест кінчить ся візванем до зібраня всїх сил для оборони чести і права ческого народу аж побідить справедливість.

---

61)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Хочу забезпечити тебе від можливого нещастя, о скілько то в моїй силї — говорив Данило дальше; — длятого привів я нинї з собою адвоката, щоби він прочитав тобі завіщанє, яке я написав нинї перед полуднем на твою користь.

— Завіщанє! — повторила панї Дурска; — ти западто добрий для мене. Але тоті правничі формальности мають щось застрашаючого для мого чувства.

— То лиш жіночий пересуд. Жінки гадають, що скоро лиш хтось напише завіщанє, то вже одною ногою стоїть в гробі. Але тепер скажу тобі якого то рода завіщанє — говорив Данило дальше. — Я тобі вже говорив, що як би я помер без наслїдників в простій лінії, то майно, яке менї дістало ся по ґрафі Освальдї Еверстронґу, перейшло би на мого первого брата Реджінальда. Тої посїлости ґрунтової, з котрої беру мої доходи, не може его позбавити; я маю лиш право пожиткованя аж до смерти. Але мої доходи перевисшають мої видатки в двоє або й в троє, бо я жию собі дуже скромненько, майже так як молодий студент прав. Одно, на що видаю гроші, то бібліотека. Я міг длятого заощадити дванайцять тисячів фунтів, а тою сумою можу розпорядити ся в завіщаню. Отже, як кажу, я написав завіщанє, і записав тобі, Павлино, ту суму. Оно обтяжене лиш малою річною рентою для вірного старого слуги. Ся спадщина обнимає все моє особисте майно, яке складає ся лиш з кількох добрих італїяньских образів, рідкої збірки старих книжок, різьб та декорацій в моїх комнатах. То і все, що можу тобі, Павлино законно дарувати; а всеж-таки то бодай охоронить тебе від недостатку.

Панї Дурска хотїла щось сказати, але сей новий доказ великодушности її нареченого западто зворушив її; она взяла обома руками праву руку Данила Дарґуна і підняла до своїх уст; тихий вираз вдячности, котрий его серце більше зворушив, як би не знати яка красноріччива подяка.

Він повів її до комнати, де чекав на них адвокат.

— Се пан Гирлї — сказав він — приятель і дорадник, на котрого можеш вповнї спустити ся. Моє завіщанє лишить ся в его руках, а колиб мене перед часом смерть постигла, то він буде боронити твоїх інтересів. А тепер, Гирлї, будьте так добрі і відчитайте панї Дурскій сю грамоту, щоби она знала, яке буде її положенє, наколиб впало на мене яке нещастє.

Пан Гирлї прочитав завіщанє. Оно було в так простий спосіб і так коротко уложене, як то лиш можливо при таких грамотах, щоби они мали законну важність. В той спосіб стала ся Павлина властителькою дванайцяти тисячів фунтів, та ще й посїлости, представляючої вартість двох до трох тисячів фунтів.

ГЛАВА ТРИНАЙЦЯТА.

Тоалєтові рахунки.

Анї Лідия Ґреґим, анї її брат не опамятали ся так борзо з того розчарованя, яке наробила їм передвчасна смерть Ляйенеля Дарґуна. Панна Ґреґим жила надією, що з часом Данило Дарґун буде для неї відшкодованем за страту его брата, але насамперед мусїла его позискати своєю красою, котра, як она то сама чула, вже минала ся.

Люта судьба позбавила її щастя, що вже так близько було неї. Біль її був аж над міру щирий. Але анї разу не пожалувала сумної судьби свого приятеля, за то гризла ся дуже тим, що утратила богатого мужа.

День за днем ожидала і сподївала ся обіцяної гостини Данила Дарґуна, але він не приходив. Що дня в пору принятия мала на собі як найкрасшу і найпринаднїйшу тоалету, відтак уряджувала свою маленьку комнату для принятя з недбалостию елеґантної дами, і кілько разів дзвінок задзвонив, та давав знати, що хтось іде, сїдала в як найґраціознїй позї; але весь труд був даремний. Той один гість, на

Новинки.

Львів дня 17-го жовтня 1899.

— **Іменованя.** Президия дирекциї скарбу іменувала концепістів Юлія Радевича, дра Авр. Голковского, Володим. Ільковского, Валент. Рунара, Стан. Рильского, Стан. Борецкого, Юлія Подчаского, Франца Падухонича, Фридр. Гохмана, Ів. Маевского, Авг. Евстахевича і Валент. Маркевича комісарями скарбу в IX. клясї ранґи. — II. Міністер просьвіти іменував архітекта Володисл. Садовского учителем (в IX. кл. ранґи) в львівскій державній школї промисловій. — Міністерство торговлї іменувало почтових офіциялів контрольорами: Ів. Крамера в Тарнові а Йосифа Плошевского в Ряшеві, укінченого техніка Йос. Фалика провіз. ад'юнктом будівництва в дирекциї почт у Львові. — II. Намістник іменував підофіцира рах. Кароля Мандля канцелїстом при дирекциї полїциї у Львові.

— **Ц. к. державна школа торговельна у Львові.** На перший рік висшої школи торговельної вписало ся 35 учеників звичайних і 1 приватист. З тих скінчили IV. або висшу клясу ґімназияльну 17, IV. або висшу клясу школи реальної 2, III. клясу школи видїлової 14, зі школи торговельної в Кракові перейшло 2, вкінци 1 приватист зі сьвідоцтвом зрілости семинариї учительскої. Після народности записало ся: Поляків 32, Русинів 3 і 1 Чех. Після релїґії: римо-кат. 21, жидів 12, греко-кат. 3.

— **П. Івана Петрушевича,** укінченого академика торговельного, був. практиканта в „Днїстрі“, а тепер урядника Товариства ім. Шевченка, іменував Видїл краєвий урядником в бюрі патронату для спілок ощадности і позичок при Видїлї краєвім до орґанїзованя і контрольованя тих спілок.

— **Доповняючий вибір** двох членів ради повітової в Підгайцях з ґрупи громад сїльских відбуде ся дня 29 падолиста.

— **Страшна похибка.** З Праги доносять: Траґічний факт лучив ся вчера в фабрицї Рінґгофера в Сьміхові. Перед кількома днями видалено з тої фабрики робітника, Йона, за крадіж. Підозріваючи надзирателя, Бартонка, що він причинив ся до видаленя, рішив Йон на нїм зімстити ся. Оногди рано закрав ся Йон до фабрики, узброєний в довгий кухонний ніж і ударив ним в груди урядника тої фабрики, Длюгого, що розмавляв телефоном. Йон був певний, що убиває Бартонка. Длюги умер наслїдком рани.

— **Що нищить найбільше лїси?** — Відповідь на то: Ґазети. Але не у нас, лиш в Америцї. У нас винищено лїси і без ґазет, а ґазети у нас так маленько людий читає, що нема обави, щоби они аж лїси вищили. Не так в Америцї. Там найбільшим ворогом лїсів єсть фабрикация паперу, позаяк Америка з'уживає дуже богато паперу, іменно же паперу з соснового дерева, уживаного на ґазети. Обчислено, що одна велика американьска ґазета з'їдає в двох днях около 22 морґів лїса. Але й фабрикация того паперу поступає там так борзо, що нинї ще сосна в лїсї, а завтра вже на папери з неї читають новини з цїлого сьвіта. Коли се все правда, ну, то в Америцї дїйстно незадовго не стане лїсів, тим більше, що експльоататори зовсїм не дбають про то, щоби засаджувати нові лїси.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Величина капіталу будинкового буває всїляка, після того, який спосіб будованя, який звичай, яка земля, яке підсоне і який спосіб господареня. Відповідно до тих обставин, треба завсїгди визначати капітал на будинки, вглядно ставити будинки. У нас свого часу зруйнувало ся богато властителїв більших посїлостий або т. зв. дідичів через то, що нїби то хотїли завести у себе поступове господарство, і взяли ся ставити будинки, котрі богато коштували а зовсїм не відповідали цїлому способови господарки. В той спосіб вмурували они в прекрасні двори і стайнї величезні суми, а наслїдком того влїзли жидам в кишеню. Зі ставленєм будинків треба длятого бути осторожним. Але з того ще не виходить, щоби малі господарі ставили лиш дрантиві будинки; противно, мала посїлість, а до того ще розпарцельована, потребує більшого капіталу будинкового, як на середно добрім ґрунтї, іменно же тогди, коли до обробленя ґрунту треба богато звірят. Господарство збіжеве потребує більше будинків, як н. пр. господарство, де садять лиш цукрові бураки, бо бураки можна і в землю закопувати, а збіже треба до стодоли звозити і в шпихлїрах держати. Величина капіталу будинкового стає аж тогди ясною, коли взяти на увагу скількість худоби і капітал ґрунтовий. Ось як н. пр. в Чехах обчисляють капітал будинковий для господарства, що має 108 гектарів, з того 76 процент поля і саду, 16 процент пасовиска, 13 процент хмельників, трохи більше як пів процент ґрунту під будови і 2 гектари неужитків: 1) Будинок для челяди і гуменного, довгий 25, широкий 8 метрів, кошти будови за 1 квадр. метер 12 корон 22 сотиків разом; — 2) склеплена стайня на 12 волів, 10 коров і 252 штук овець 54 м. довга, 8 метр. широка. Кошт будови тих будинків за 1 квадр метер 12 корон, 22 сотиків, або разом 8360 корон. — 3) Стодола з трема токами, 54 м. довга, 13 м. широка, за 1 кв. м. 11 корон, 10 сот. або разом 7960 корон. — 4) Шопа на солому і пашу 19 м. довга, 9 м. широка, кошти 9 кор. 50 с. або разом 1840 кор. — 5) Шпихлїр і сушарня на хміль 21 метр. довгий, 12 м. широкий, кошти 26 к. 62 с. або разом 7000 к. — 6) Шопа на знаряди і вози 1120 к.; — 7) стайня на ялівник 210 к.; — 8) яма на краяні бураки 32 к.; — 9) яма на гній і помпа до гноївки 136 к.; — 10) мур доокола обійстя 200 к. — 11) пивниця на молоко 216 к.; — 12) сушарня на овочі 246 к. — Все разом дає: 27.320 к. На 1 гектар і 1 штуку худоби припадає отже 251 корон. Скоро же вартість ґрунту оцїнено гектар на 1260 к., то капітал будинковий виносить кругло 20% капіталу ґрунтового.

— Тоґґенбурґска коза. Для бідних людий, для господарів на однім або на пів морґа землї, для халупників, робітників, будників при зелїзницях і т. п. людий може коза бути тим, чим корова для богатших. Біднїйші люди, особливо по містах (на передмістях) повинні длятого держати кози. В инших краях іменно же в Нїмеччинї, пізнали вже давно вартість кози і длятого старають ся єї не лиш

котрім їй найбільше залежало, не показував ся і она зачинала вже тратити надію.

— Щож там, Ґордоне, не чував ти нїчого про Данила Дарґуна? — питала она що дня свого брата.

Одного дня прийшов він чогось дуже насуплений домів і відповів їй на єї звичайне питане понурим голосом:

— Я чув щось, але то тобі певно буде немило почути — сказав він — бо тогди хиба засьпіваєш „вічная память“ всїм твоїм надіям в сїм напрямі. Знаєш преці, що Данило Дарґун єсть членом обох клюбів „Фенікс“ і „Форум“. Я, як також знаєш, не належу до „Фенікса“ але сходжу ся иногдї в „Форум“. Вчера був я на другім снїданю з льордом Каверсом, членом „Фенікса“ і знакомим Дарґуна. Від него довідав ся я, що Данило Дарґун заповів публично своє подружене з Павлиною Дурскою.

— Не може бути! — сказала Лідия.

Она чула від свого брата про Павлину і єї віллю в Фульгем і ненавидїла красну Австрийку задля єї краси та притягаючої сили, котра їй наробила була слави межи стрійками, неробами і марнотратниками серед елеґантних клюбів.

— То не правда — відозвала ся панна Ґреґим і аж почервонїла ся зі злости. — То льорд Каверс видумав і пустив в сьвіт таку небилицю. Я не можу вірити і не повірю, щоби Данило Дарґун вязав ся з такою женщиною як пані Дурска.

— Ти єї нїколи не видїла?

— Таже то само собою розуміє ся.

— То не говори з такою певностию — сказав капітан Ґреґим, котрий трохи в своїй злобі тїшив ся з того, що єго сестра сердить ся. — Павлина Дурска єсть одною із найкрасших женщин, які я коли небудь видів; їй не більше як двайцять і пять лїт, она елеґантна, чаруюча, має в собі щось аристократичного, — то женщина, задля котрої готов пожертвувати ся кождий мужчина, хочби був розумнїйший як Данило Дарґун.

— Мушу поговорити з паном Дарґуном — відозвала ся Лідия. — Хочу почути від него самого, кілько правди на тій поголосцї.

— Та як будеш могла з ним поговорити?

— Мусиш менї допомочи до того. Запроси єго до нас на обід.

— Запросити можу; але питане, чи він прийде. Може би він скорше послухав, як би ти білетик до него написала.

Лідия не дала собі то два рази говорити. Написала такий солоденький листик, як та сьвітова дама, що має богато досьвіду і добре вихована. Висказала своє здивоване і жаль, що від коли вернула до Льондону, ще не видїла пана Дарґуна та написала, що побоює ся, чи він може не занедужав, а наконець висказала надію, що він прийме запрошене на обід з нею і єї братом, котрий так само неспокійний о него.

Та й не мала діждати ся заводу. На другий день дістала коротку відповідь від пана Дарґуна, в котрій він приняв єї запрошене.

Лист був написаний дуже штивно — ба холодно; але Лідия приписувала той очевидний брак тепла більше несьміливости Данила Дарґуна, як неудачі єї проектів.

Обставину, що він приняв запрошене, уважала она за доказ, що чутка о єго подруженю єсть неправдива, і що то добрий знак для неї.

Она постарала ся о знаменитий малий пир для свого гостя, хоч і як лихо стояли під ту пору єї фінанси і фінанси єї брата. Запросила одну елеґантну і молоду вдовицю свою услужну приятельку і сусїдку, котра також готова була показати ся помічною при нагоді. Лідия Ґреґим виглядала того вечера, коли Данило Дарґун у неї явив ся, дуже користно; она й не перечувала того, як байдужно спочивали очи Данила Дарґуна на єї визиваючій чорнявій красї та як він в дусї думав о білявім, блїдім личку Павлини Дурскої.

Здавало ся, що пир удав ся. Межи всїма чотирома настав був дуже сердечний і щирий настрій. Всї сидїли доокола круглого, хорошо прибраного стола а їм послугував випозичений для сеї нагоди від молодої вдовицї добре видресований льокай.

Пані Мармадут, вдовиця з великого сьвіта була дуже миленькою; через цїлий вечер старала ся забавляти капітана Ґреґима своєю розмовою, через що Лідия могла без перешкоди розмавляти лиш з Дарґуном.

Молода дама користала знаменито з часу. День за днем зменшали ся єї вигляди на богате одружене і день за днем старала ся она тим ревнїйше здобути собі становище і власну домівку. О духових здібностях пана Дарґуна мала она дуже мале мнїнє, бо вірила лиш в тих зухвалїйших, що пхали ся наперед і на всяких зборах любили звертати увагу на себе. Она була тої гадки, що красні слова і завертаючі голову погляди можуть єго легко очарувати, отже постановила собі брати ся сьміло до дїла, мов би єї вже розпука до того перла.

Підчас коли пані Мармадут і капітан Ґреґим розмавляли в переднім сальонї, уміла Лідия задержати свого гостя в другій комнатї, по правдї в маленькій, хорошенькій комнатцї, в котрій ледви що міг змістити ся фортепян, етажерка на ноти та кілька крісел.

Панна Ґреґим сїла до фортепяну і задумана і з якоюсь трохи розсїяною міною вдарила кілька акордів.

— То якась сумна мельодия — сказав Данило. — Не пригадую собі, щоби я єї де чув.

— Так! — прошептала Лідия; — а я гадала, що она дуже знакома. Хороша мельодия, правда? Але слова занадто сентиментальні.

— Слова досить хороші — сказав Данило.

— Подобають ся Вам? — прошептала панна Ґреґим; відтак замовкла і почервонів-

всюди годувати, але й розплоджувати як найліпший рід. Знаменитою показала ся швайцарска або т. зв. тоґґенбурґска коза. Сю расу кози вигодували в Тоґґенбурзі коло Ст. Ґаллен в Швайцариї і в надреньскій долині. Там в короткім часі завязало ся 15 спілок для годівлі сеї кози, котра єсть знаменита на молоко. Масть єї волося брунатна з білими плямами. Здає ся, що то єсть мішанина брунатної гірскої кози з чорними ногами і білої швайцарскої кози. Отже ту расу кіз ширять тепер по всій Німеччині. Баденьский князь закупив для свого краю яких 20 штук (цап по 100 марок = 60 зр., коза 60 марок = 36 зр.) Так само закуплено богато того рода кіз до північної Німеччини іменно же до Туринґії і Шлеска. Ба й до Анґлії закуповують сю козу, бо і там показало ся, що она дуже добра на молоко. Згадані спілки для годівлі тої раси оснували отже спільне товариство, котре під проводом господарского відділу при правительстві в Ст. Ґаллен устроює дня 20 с. м. більший ярмарок на тоґґенбурґскі кози. Згадані товариства хотять тим способом не допустити до того, щоби під назвою тоґґенбурґских кіз продавано иншу гіршу расу.

— Як годувати бураками худобу. В стайни ставить ся дві кадки або бочівки, котрі мусять так бути великі, щоби в них змістила ся паша потрібна на раз. До тих кадок сипле ся січка, вкидають ся покраяні бураки, посипає ся ще якої омасти та додає ся потрібної скількости соли, все перемішує ся добре, вкриває ся кружком і прикладає тяжким каменем. З одної кадки годує ся рано і зараз по вибраню з неї наповняє ся сьвіжою, а з другої годує ся вечером і так само наповняє ся на ново. В той спосіб паша стоїть 24 годин в кадках, єсть тепла, січка розмакає а омаста держить ся бураків. Таку пашу корови їдять дуже радо, суть при нїй здорові і доять ся дуже добре.

Всячина господарска.

— Як кітувати лямпи нафтові. Иноді буває так, що лямпа прикітована до цинової підставки, або пальник прикітований до склянного резервоару розкітують ся, і коли то на селї, то треба чекати, аж хтось буде їхати до міста і возьме лямпу до направи. В такім случаю можна лямпу направити собі самому, ось яким способом: Насамперед треба лямпу добре обтерти з нафти. Відтак розтопити на бляшаній ложці кусень галуну і борзенько вляти до отвору в підставці та зараз всадити в него чіп від резервоару. Чим борше і зручнїйше то зробить ся, тим лїпше удасть ся направа. Коли до резервоара треба прикітувати обручку, до котрої прикручує ся пальник, то добре очищене скло треба трохи розігріти, розтоплений галун вилляти на перевернену до гори обручку і всадити в ню резервоар отвором.

— Плями на цилїндрі від лямпи. Буває нераз, що хтось запалює сїрничок до цилїндра від лямпи і тогди на цилїндрі лишає ся пляма, котру трудно стерти. В такім случаю треба пляму помастити маслом а відтак теплою водою з солию. — Цилїндри взагалї можна найлїпше очистити не митєм теплою водою але витиранєм спіритусом.

— Якусь материю зробити непромакаючою можна слїдуючим способом: Розварює сю 150 ґрамів білого мила в 13 лїтрах дощівки або води з ріки (мягкої води), а в другій посудинї розпускає ся 180 ґрамів галуну в 11 лїтрах горячої води. Оба плини огріває ся так, щоби аж, як то кажуть зачали моргати (близько вже до того, коли мають кипіти.) Материю мочить ся відтак доти у воді з милом, доки аж добре не намокне; відтак дає ся єї до алуну і також мочить ся через довший час, а наконець, не викручуючи, сушить ся на воздусї. Ткань набирає ся тогди т. зв. алунового мила, котре не перепускає води.

Лїтература господарска.

— Koppe's Unterricht im Ackerbau und in der Viehzucht 11 Auflage, herausgegeben von Dr. E. von Wolf in Hohenheim. Видане з портретом і житєписею автора. Цїна 10 марок (6 зр.).

— O lesie i drzewach przypolnych, napisał Józ. Brykczyński, c. k. technik inspekcyi leśnej. Bibliot. Mać. polsk. Nr. 3. Цїна 10 кр.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 17-го жовтня: Пшениця 8·15 до 8·30 зр.; жито 6·20 до 6·50; овес 5·30 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·60; ячмінь новий 6·25 до 6·75; горох до вареня 5·75 до 6·75; вика 4·30 до 4·60; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·40 до 4·60; гречка 6·75 до 7.25; конюшина червона 45·— до 50·—; біла 30·— до 45·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 5·40 до 5·70; хміль 65·— до —·—; ріпак 10·50 до 10·75

— **Цїна рогатої худоби** на віденьскім торзї. На торг д. 16 жовтня пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 5470 штук, між тим з Галичини 508, з Буковини 36 штук. Цїна о 1/2 зр. висша. Галицкі тучені плачено: пріма 36 до 37 зр.; секунда 33 до 35 зр.; терция 29 до 32 зр. Воли з паші плачено по 22 до 29 зр. за 100 кільо живої ваги. Бугаї і корови по 23 до 35 зр.

— **Цїна безрог у Віднї.** На торг дня 18 жовтня привезено загалом 10.976 штук безрог, а між тими з Галичини 3.979 штук. За тучені угорскі плачено 37 до 38 кр., за галицкі молоді 34 до 42 кр. за кільо живої ваги.

— **Цїна меду.** Цїна меду іде все ще в гору з причини, що взагалї всюди меду сего року мало. У Львові платять мід патоку по 35 до 40 кр. за кільо. Цїна на віденьскім торзї поки що не звістна.

Телеґрами.

Відень 18 жовтня. Як зачувати старає ся австрийске правительство як найскорше полагодити справу квотову, бо побоює ся, що в делеґациях може стрітити перепони при ухваленю кредитів, коли до того часу не буде точно означене відношене квотове. Спільна кабінетна рада покінчила вже наради над спільним буджетом державним, однако остаточне уложене буджету слїдує аж на радї коронній в Будапештї під проводом Цїсаря. Кажуть, що оба правительства згодили ся вже на підвисшене офіцирских плат. В прелїмінари на потреби войска єсть також перша рата на купно нових пушок. Загальні кошти нових пушок мають бути такі великі, що треба їх розложити на ряд лїт.

Прага 18 жовтня. Вчера з нагоди знесеня язикових розпоряджень відбули ся тут демонстрациї. Демонстрациї не прибрали більших розмірів і полїция розігнала товпу. Арештовано дві особи.

Льондон 18 жовтня. Доносять з Африки, що під Мафекінґ Бури потерпіли поражку. Погибло 300 Бурів і 18 Анґлїйців. Ся вість покищо непевна.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

шись, що завсїгди бувало, коли їй того було потреба, спустила очи в долину.

Настала хвиля мовчаня. Данило Дарґун стояв байдужний і перевертав якусь книжку з піснями на етажерцї.

Лідия перша відозвала ся знову.

— Длячого Ви скорше не заходили до нас, пане Дарґун? — спитала она. — Ви обіцяли менї, що прийдете незадовго.

— Я був занадто занятий — відповів Дарґун.

То виглядало трохи на нечемність; але Лідия виділа в тій нечемности лиш наслідки его незвичайної несьміливости, ба навіть заклопотаня, а то було для неї нехибним доказом, що єї жертва зловила ся вже в сїтку.

Очи їй засьвітили ся від сьвідомости побіди.

— Виграю партию — подумала собі; — таки виграю!

— Ви таки дійстно хотїли видїти ся зі мною? — спитав Данило знову по хвили.

— Я хотїла дійстно видїти ся з Вами — відповіла она з тиха дрожачим голосом.

— На праву! — сказав Данило на то таким голосом, що можна було здогадувати ся з него так само здивованя, як і приятности або що небудь иншого. — Коли так панно Ґрегим, то ви дуже ласкаві на мене. Я дуже мало до кого заходжу в гостину, і то хиба з котрими жию у великій дружбі.

— Сподїваю ся, що Ви і нас зачисляєте до тих — іменно мого брата і мене — сказала Лідия і знов почервонїла ся.

— А вжеж — відповів Данило Дарґун таким безпретенсіональним голосом, що колиб не зарозумілість Лідиї, то тота відповідь була би в виду єї проектів подїлала на ню дуже пригноблююче. — Я того не забуду, як високо цїнив Вас, панно Ґрегим мій брат, а навіть, коли не возьмете менї того за зле, то скажу, що у него було ще о много горячійше чувство, як се.

Лідия таки вже не знала, що сказати на ту замітку. В однім напрямі було то лестно для неї, в другім пригноблююче. Коли би то мнїне мало помогти єї зносинам з Данилом, коли би то викликало в нїм лиш ту гадку, що межи ними була звязь дружби, то тим лїпше для єї цїлий; коли же би він гадав, що любов Ляйенеля, котрої він здогадував ся, знаходила відгомін у неї, то тим гірше для неї. Положене стало для неї прикре, але она вибавила ся з клопоту дивним заверненем очий і легким порушенем плечима, з чого навіть Данило Дарґун так ясно як би зі слів розумів, що ті живійші чувства не знайшли нїякого иншого відгомону, як лиш дружбу. Чудно удало ся, а дальша бесїда Данила Дарґуна була того рода, що могла додавати Лідиї нової надії.

— То він мусїв би був то тяжко переболїти, як би був жив — сказав Данило; — але я виджу, що сей темат робить Вам прикрість, панно Ґрегим; отже не буду о тім говорити. Але може позволите, щоби згадка того, що ми обоє мусимо уважати за его бажаня і надії, промавляла в его користь.

— В Вашу користь, пане Дарґун! — І панна Лідия вимовила то з правдивим зворушенем та з цїлого серця а голос єї змінив ся значно.

— Так єсть, панно Ґрегим, в мою користь. Менї треба приятельки, такої приятельки, якою Ви могли би бути, як би Ви схотїли спомогти мене своєю радою і помочию. Але простїть, я Вас задержую, а я тут у Вас не одинокий гість. — (Як же дуже жалувала Лідия що запросила услужливу вдовицю!) — Позвольте, що я знов навідаю ся до Вас; тогди поговоримо о неоднім, о чім годі тепер говорити. Чи можу незадовго знов прийти?

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).